

PRELÚDIUM

— Dicsértessék a Jézus Krisztus! — köszöntött a szeplős kisfiú, miután halkan becsukta maga mögött az ajtót.

— Mindörökké, ámen! — kelt fel a fiatal apáca az asztal mellől. Lassú léptekkel a kisfiú elé ment és megsimogatta a fejét.

— Órára jöttél, ugye?

A kisfiú zavartan szorongatta a hóna alatt a kottákat.

— Igen.

Az apáca karonfogta és odavezette a zongorához.

— Ül le — mondta, majd odahozta az asztal mellől az egyik széket és ő is leült. — Ma én helyettesítem Angéla nővért. Bertilla nővérnek hívnak. És téged?

A kisfiú föltette a kottát az álványra és lesütött szemmel válaszolt:

— Istvánka.

Az apáca elmosolyodott.

— Jól van, Istvánka.

A tavaszi napfény remegve szűrődött be a félig nyitott ablakon, a súlyos bársonyfűggönyök mögül. A kottaálványon a kotta még mindig csukva állt. Istvánka felemelte a fejét és kérdően nézett a fiatal apácára:

— Bertilla nővér, mivel kezdjük? A skálával?

— Az apáca hátradólt a széken.

— Igen a skálával.

A kisfiú ujjai szaladgálni kezdtek a sárgásfehér billentyűkön. A C-dúr egyenletesen pergett, a molnál már egy kis baj volt: itt-ott becsúszott egy-egy hamis leütés. Az apáca megfogta a kisfiú kezét.

— Állj meg egy kicsit. Pihenj, nem kell sietni.

A kisfiú ölébe tette a kezét és fegyelmezetten ült. A tenyere izzadt. Elővette a zsebkendőjét, megtörölte a tenyerét, aztán visszatette a zsebkendőt és várt.

Az apáca mosolyogva nézte.

— Úgy látom, félsz egy kicsit. Mitől félsz?

A gyerek nem válaszolt. Arra gondolt, hogy milyen jó lenne, ha Bertilla nővér tanítaná zongorázni. Az öreg Angéla nővér olyan szigorú: minden rossz leütést, hamis hangot büntet — rápöccint ujjára a ceruzával. Bertilla nővér az más. És milyen szép neve van. Bertilla. Tilla. Igen, így volna szebb, rövidebben: Tilla. És — és ő is milyen szép: mintha márványból faragták volna az arcát, olyan szép tiszta. Mint Szűz Mária. Meleg borzongás futott végig a gerincén.

— Akarsz egy pohár vizet? — kérdezte az apáca, és tovább mosolygott.

— Kérek szépen — mondta halkán.

Az apáca kiment a szobából. A kisfiú tekintete egy pillanatra megállt a szemközt lógó feszületen. Egyszerű, barna feszület volt. Krisztus feje fölött az INRI utolsó betűje megkopott. Hányszor látta már ezt a feszületet, és csak most vette észre, hogy az INRI utolsó betűje elmosódott.

A félig nyitott ablakon berepült egy lepke. Néhány pillanatig a zongora felett szálldosott, azután megállapodott az egyik billentyűn. A kisfiú mozdulatlanul ült, nehogy elriassza. A lepke szárnyai és potroha furcsán reszketni kezdtek, egy pillanatra megmerevedett, majd a pillangó

felszökött a levegőbe. Néhány apró pont maradt utána a sárgásfehér billentyűn.

A fiatal apáca belépett, kezében egy pohár vízzel. A kisfiú illedelmesen, aprókat kortyolva ivott, majd a poharat visszaadta az apácának. Bertilla nővér visszaült a zongora mellé.

— Most már jobban vagy?

— Igen, csak...

— Mondd csak nyugodtan — biztatta a fiatal apáca.

— Az előbb beszállt ide egy lepke, és itt ezen a billentyűn... — mutatott rá.

Az apáca megnézte, majd a kisfiú felé fordult.

— És?

— És, és... nem tudom mit csinált, csak ezeket a pöttyöket itt hagyta.

Az apáca megsimogatta a gyerek fejét.

— Semmi baj. Lepetézett. Látod, ezek a kis pöttyök tojások. Olyan tojások, mint amilyeneket a tyúkok tojnak. Csak éppen hogy ilyen pírinyók. Ezekből kelnek ki a kislepkék, tudod?

— És mit csináljunk velük? — nézett a kisfiú az apácára most már bátrabban.

— No, mit gondolsz, mit csináljunk velük? — A fiatal apáca arca komoly volt, de a szeme derűs.

— Én azt gondolom, hogy valahogy vissza kellene adni őket a lepkeének, hogy kiköltse.

— Azt nem lehet, mert elrepült. — Az apáca odament a szekrényhez, kinyitotta és kivett belőle két hófehér papírlapot. A kisfiú tekintetével követte. — Most ezeket a petéket szépen leszedjük a billentyűről — mondta, s az egyik papírlappal óvatosan átgörgette a kis pöttyöket a másik papírlapra.

— És aztán? — kérdezte a kisfiú.

— Aztán, amikor befejeztük a leckét, én kiviszem a kertbe és kitestem valami napos helyre, hogy kikeljenek. Jó? — nézett rá a fiatal apáca.

Bertilla nővér a papírlapokat óvatosan az asztalra tette, majd visszaült a zongorához.

— Kezdheted — szólalt meg rövid idő múlva.

A g-moll megint nem ment. A tenyere ismét izzadt, ujjai lecsúsztak a fekete billentyűkről. A fiatal apáca megfogta a kezét.

— Úgy látszik, Istvánka, ma nem megy a skálázás. Próbáljuk meg a Bayert. Hányadik leckénél tartasz?

— A tizenkettediknél.

A kisfiú kinyitotta a kottát, megkereste a tizenkettedik leckét, aztán rátette kezét a billentyűre.

— Szépen, nyugodtan. Nem zavar senki, nem kell sietni. A taktust majd én adom — fogta meg a ceruzát az apáca és ritmikusan ütögetni kezdte a billentyűsor végén a lakkozott faperemet.

Az első ütemek bizonytalanul hangzottak, de lassan kibontakozott az egyszerű kis dallam. A bal keze néhányszor megtévedt, de Bertilla nővér nem szólt semmit. Amikor a végére ért, újból kezdte, és most másodszerre sikerült. Miután leütötte az utolsó hangot, megkönnyebbülve nézett fel az apáca szép szoborarcára.

— Látod, milyen szépen ment másodszer. Mindig így kellene. Nyugodtan, szépen, a taktus szerint.

— Igen, de...

— Mondd csak nyugodtan.

— Angéla nővér nem szokta verni a taktust. Így könnyebb.

— Persze hogy könnyebb. Majd szólok neki — mondta a fiatal apáca és felállt. — Mára befejeztük. Nem adok fel új leckét. Ismételd meg ezt, és sokat skálázzál. Jó? Egy-két órát naponta.

A kisfiú felállt, összecsukta a kottát és a hóna alá vette.

— Szereted a napraforgót? — tette a vállára az apáca a kezét.

— Szeretem. Jobban, mint a tökmagot.

— Akkor várj egy kicsit — mondta az apáca. Megkerülte az asztalt, kivett valamit a szekrényből, majd visszajött az álldogáló gyerekekhez.

— Tessék — nyújtott át egy kis papírcsomagot.

— Dicsértessék a Jézus Krisztus!

— Mindörökké ámen! — mondta a fiatal apáca, és becsukta mögötte az ajtót.

Sütött a nap. A kisfiú megállt a borostyánnal befuttatott falnál és kibontotta a csomagot: hámozott napraforgó volt benne. Egy-két gyűszűnyivel. Zsebre dugta és felnézett a tiszta tavaszi égre.

Egy parányi repülőgép zsolozsmázott fenn a mérhetetlen magasságban.